Gör detta prov

för att utforska om Ni behöver Dr. Chase's Nerve Food. — En undersökning av dessa symptomer gör Eder i stånd att avgöra det.

Detta blod- och nervnäringsmedel är avsett att användas vid två vanliga sjukdomstillstånd, av vilka det ena vanligen härrör från det andra — anæmi eller blodbrist och nervös utmattning. Om blodet är tunt och vattnigt, som utvisas av blekhet hos läppar, ögonlock och gom, eller om Ni lider av någon sorts nervösitet, skall Ni finna att DR. CHASE'S NERVE FOOD helt visst innebär hjälp och tillfrisknande. Några av de sjukdomssymtomen och illamåenden som komma under denna rubrik äro:

Tunt blod, gråblek hy, blekhet i ögonlock, läppar och gom, leda, bristande energi och ambition, benägenhet för rädsla och oro, andnöd och lätthet att bli trött, dålig hjärtverksamhet, minskning i vikt, neurasthenI, nervös utmattning, nervös huvudvärk, dålig matsmältning, sömnlöshet, retlighet, nerv- och muskelkramp, överkänslighet för ljud och ljus, dystra aningar, minnesförlust och oförmåga att samla tankarna.

DR. CHASE'S NERVE FOOD är utan tvivel det bästa av näringspreparat. Genom skapandet av nya röda blodkroppar tillför detta preparat näring till utsvultna och utmattade nerver och ger dem hälsa och kraft. Försök det när Ni är helt och hållet nedbruten. Det skall återställa kraft och energi och göra att Ni känner att livet är värt att leva.

Dr. Chase's Nerve Food — 60 cts. per box, hos alla affärer, eller direkt från The Dr. A. W. Chase Medicine Co., Limited, Toronto, Canada.

MODIGA ORD

rörande immigrationen, uttalades nyligen av professor Alexander vid Alberta University, under en lunch, arrangerad av Gyro-klubben i Edmonton.

Han yttrade bland annat följande beaktansvärda ord: — "Den politik som man har börjat följa, att uppmuntra immigration från Storbritannien på bekostnad av andra nationaliteter är felaktig", sade han. "England har för århundraden varit ett fabrikations- och exportland och dess folk har utvecklats till industriarbetare. Vad vi behöva här i Canada är agrikulturister och icke industrialister. För närvarande förmå vi icke absorbera eller ge sysselsättning åt våra egna industrialister. Ett annat skäl varför det icke lönar sig att föra britter till Canada är att det härjar för närvarande ett mäktigt klasskrig i England och arbetarna där komma att stanna hemma tillg dess striden är utkämpad."

"Brittiska agrikulturisten ville visserligen bliva utmärkta immigranter och kolonister i Canada, om vi blott kunde få dem att komma hit; men det kunna vi ej, ty agriculturen utgör blott en bråkdel av Englands industri, och den står för närvarande på goda fötter. Canada har intet att erbjuda agriculturisten som kan föra honom hit. Då vi taga en överblick över de övriga länden från vilka vi kunna skaffa invandring så intar Förenta Staterna första rummet. Amerikanarna äro av samma ras som vi och tränade i lantbruk ungefär på samma sätt som vi härute i västern. Invandringsströmmen från U. S. har redan begynt att taga fart, och allt tyder på att strömmen kommer att öka."

Ovanstående referat var införd i Edmonton Journal av den 11:te januari.

N. J. L., Bergen.

FRÅN EN NY GAMMELFAR.

Med redaktionens tillåtelse vill jag skriva några rader i Eder ärade tidning. Eftersom jag är läsare av Svenska Canada Tidningen, har jag studerat många olika artiklar angående bästa sättet att ordna och planera om det nuvarande samhällssystemet och få det till något bättre än det nu är. Jag får sorgligt nog säga att jag hör närmast till de så kallade reformerta, men är dock ingalunda av den uppfattningen att det är bra som det är. Mycket borde göras och mycket borde arbetas för att kunna ordna både ett och annat till ett bättre. Men se bästa sättet, ja, det är just det striden gäller. Kommer man någonsin dit om man fortsätter att gå stick i stäv mot varandra? Jag skulle vilja råda att vi toge varandra i hand och genom att vandra sida vid sida försöka rödja väg och mark, så kanske med tiden ljusningen kommer. Det så kallade kapitalet ser nog med blida ögon på all denna strid, ty som det nu är så hava vi fått "på stället marsch".

Jag vill för ingen del börja någon ny diskussion i frågan, ty jag saknar helt förmågan och är alls ingen debattör så jag kan inte giva mig in djupare på problemet. Jag påstår heller inte att den uppfattningen jag har är den rätta, men jag har tänkt på ett gammalt ordspråk som lyder så här: "Den som gapar efter mycket — mister ofta hela stycket." Det vore kanske bäst att taga den gyllene medelvägen och försöka få en stark enhetsfront. Då kanske man skulle kunna göra goda framsteg, till det allmänna bästa och säkert lyckas detta mycket bättre än om man tar det hela förhastat.

Motsatserna äro ju så stora och jag har många gånger under mitt dagliga arbete fått bevis på hur det bär när olika tankar ej kunna enas. Skall man göra ett arbete tillsammans med andra, så vill den ena det och den andra det och så till slut så blir det i alla fall så att man måste enas för att få arbetet utfört.

Min önskan är den att vi räcka varandra handen och genom att göra så är jag övertygad om att vi nå målet mycket fortare än om vi arbeta som vi göra nu.

Till slut vill jag höra efter om det finnes någon svensk eller skandinav som är läsare av S. C. T. och som d. 7 januari 1927 lämnade Köpenhamn med Scandinavian American Line's ångare "Hellig Olav". Om så är, var god insänd ett par rader om hur det går för Eder i det nya landet. Jag har skaffat mig land och byggt mig en stuga som jag ser i under de långa vintermånaderna.

En hälsning till alla som var med på färden från Köpenhamn — den var minnsan inte vidare trevlig, det var nog med oss som med profeten Jona, vi hade nog förtornat någon som hade med värdrets makter att göra.

Canwood den 6 januari 1928.

Edward Forsberg.

DEN PENNINGSKRAMLANDE FÖRSAMLINGSDOCKAN I DET MODERNA SAMFUNDSLIVETS TJÄNST.

För S. C. T. av Härjeda's-Lasse.

I vår moderna tid synes ingenting kunna uträttas utan "penningskramlingens" irrgångar att till och med den religiösa verksamheten löper fara att bli uppfattad såsom en "penningskramlande" institution i stället för ett ljuvligt och glatt budskap. Och detta ha vi det kapitalistiska systemets inspiration att tacka för.

Nu var det så att församlingshuset i Trolldalen skulle göras så fint och inbjudande som möjligt för att kunna draga folket till sig. Men utan pengar kunde dock ingenting uträttas. Någonting måste göras för att få ihop pengar. Men att springa med tiggarlistor såg så sniket ut. Och att ställa till med lotteri var så utnyttjat och gammalmodigt och dessutom olagligt så den metoden borde undvikas. Att uttaxera en viss summa av varje medlem hade blivit en onödig kostnad för medlemmarna själva. Och att agera "Judas med pungen" och tigga kollekt vid alla både möjliga och omöjliga tillfällen ansågs vara störande för andakten och stridande mot det religiösa samvetet. Men då föddes en genialisk idé i inspirationens huvudknopp och så bringades den "penningskramlande församlingsdockan" till varandets gebit. Dockan var så utomordentligt skickligt gjord så den måste vara tillverkad av Trolldalens skickligaste dockmakerska. Och så kristnades dockan och fick ett kvinnonamn som finns i svenska almanackan men ingen annan än en enda människa hade reda på namnet vilket stod skrivet i ett förseglat kuvert. Så sändes dockan ut på missionsfältet jämte en lista med en inbjudan till allmänheten att gissa dockans namn. De som accepterade bjudningen fingo gissa två kvinnonamn för 25 cent och anteckna namnen på listan. Sedan alla namnen i almanackan blivit gissade, skulle namnförseglingen öppnas och den som hade gissat dockans rätta namn skulle få bli ägare av dockan, men pengarna skulle tillfalla samfundet. Dockan är nu i farten som allra bäst och kastar man en blick på gissningslistan så ser den ut ungefär så här: Anna, Kajsa, Sara, Lucia, Petronella, Brita, Martina, Sofia, Susanna, Karin Julia, Emma, Kristina etc.

Eftersom det finnes 136 kvinnonamn i almanackan så kunna 68 personer gissa utan att någon behöver gissa samma namn och ifall så många äro villiga att betala 25 cent för nöjet att få gissa två kvinnonamn så kan dockan inbringa sjutton dollar. Om man tänker sig att den som vinner dockan vore så liberal att han skänkte dockan tillbaka med ett nytt namn så kunde den gå runt igen och inbringa sjutton dollar till. Och tänker man sig möjligheten av att dockan kunde löpa runt och vinnas och skänkas tillbaka med ett nytt namn till gissning för varje månad så kunde dockan inbringa tolv gånger sjutton dollar på ett år, vilket skulle bli en summa på tvåhundrafyra dollar. Ja, leve dockan! Men skulle dockan bli utsliten och bli liggande som en avdankad trasa i någon trasgarderob och skattad åt förgängelsen så är det nog finnas material till en ny docka eller eljest något annat beläte i "penningskramlingens" tjänst.

Arbetslöshet – en säsongföreteelse i Canada.

Det stora behovet av farmarbetare under en kort tid skapar Västerns arbetarproblem.

Av redaktör Stefan Oljelund.

Existerar ingen arbetslöshet i västra Canada? Frågan kan man få besvarad utan att resa dit. Det räcker att taga del av Socialstyrelsens meddelanden. Enligt dessa råder alltid en viss arbetslöshet i Canada synnerligast under vintern. Även efter den allmänna ekonomiska krisen som efter kriget härjade i Canada då jordbruket genomgick väldiga ekonomiska skakningar, nådde arbetslösheten mycket stora siffror. På provinsregeringens i Manitoba statistiska byrå kunde man erhålla sina möjligen förut befintliga kunskaper om arbetslösheten i Canada kompletterade.

Av de siffror och tabeller som en ålskvärd professor visade oss fann man att arbetslösbetskurvorna delvis höllo ganska jämn takt med Sveriges statistik. Åren 1923—1924 och 1925 strävade kurvorna mot höjden, fallande nedåt mot 1925 och 1926 för att på sommaren 1926 alldeles sammanfalla med tillgången på arbete. Under vintern existerade dock alltid arbetslöshet i större eller mindre omfattning. Man förklarade att det uteslutande var i städerna som arbetslöshet var att finna och man förklarade samtidigt att jämnsides med denna arbetslöshet kunde det inträffa att arbetstillfällen utbjödos i skogarna utan att de kunde besättas. Företeelsen är lätt förklarlig. Mycket arbete i Canada är liksom i Sverige säsongarbete. Vintrarna äro liksom i Sverge stränga och rätt långa. Byggnadsarbetarna blevo regelbundet utan arbete på vintern. Även ledes de arbetare som på sommaren äro sysselsatta med att bygga veteelevatorer. (En omfattande verksamhet i västern där veteskörden uppsamlas i elevatorer uppförda vid var och en av de tättliggande stationerna.) När vintern kommer ha dessa arbetare intet annat att välja på än att antingen gå i staden arbetslösa och leva på det de lyckas lägga undan av sommarens förtjänster eller gå till skogen. Inom parentes må nämnas att elevatorarbetet ger en inkomst av omkring 10 dollar om dagen. Man må icke undra på om exempelvis en familjeförsörjare högst ogärna går till skogen. Han måste bege sig från familjen ut i en skogscamp och kan i flertalet fall ej förtjäna tillräckligt för att försörja den hemmavarande familjen. I regel föredrager han att stanna i staden till dess den nya säsongen inträder. Förhållandet är enahanda med många ungkarlar. Detta är en av de viktigaste förklaringarna till den om vintern regelbundet återkommande arbetslösheten.

En annan faktor som är egendomlig för Canada är att farmarbetet under ungefär två månader på året kräver fyra, fem gånger så stor arbetskraft som vanligt. Man beräknar att varje höst behövs omkring 50,000 extra arbetare för skörden. Då insättas de stora skördetågen som i hela Canada uppsamlar arbetskraft och avlämnar ute i västern. När skördearbetet är slut blir det ett problem hur denna mängd arbetare skall sysselsättas. Det är inte sagt att skogsarbetet är lämpligt eller ens räcker för alla. I verkligheten bereder det också de olika provinsregeringarna rätt mycket bekymmer att få alla skördearbetare placerade. Man förstår bättre förhållandet då man hör att man på sina håll nödgas utdela arbetslöshetsunderstöd på vintern.

De arbetssökande äro dock icke en homogen massa. Canada är ett immigrationsland och därav följer att allehanda folkslag konkurrera på dess arbetsmarknad. Om en polack är arbetslös är det icke sagt att en skandinav behöver vara det. Förhållandet är också att en skandinav har ojämförligt lättare att erhålla arbete än en centraleuropé. I verkligheten behöver ingen skandinav vara utan arbete blott han vill taga det som bjudes. Från alla håll antingen vederbörande var missnöjd eller nöjd med förhållandena i Canada intygades att ingen svensk behöver gå arbetslös endast han är beredd att taga det arbete som står att få. Just på denna punkt fann jag det synnerligen viktigt att få fullständig klarhet. Överallt och allestädes erhöll jag samma svar. Han behöver inte gå arbetslös om han tager det som finns.

Och man kan tillägga: Förhållandena i Canada förbättras märkbart. Allmänt rådde den meningen att Canada befinner sig inför en ny uppgångsperiod och själv var jag i tillfälle att på de mest skilda platser konstatera att antalet arbetare icke räckte för antalet arbetstillfällen. Till följd därav voro även lönerna i stigande om även sakta.

Fackföreningarna ha naturligtvis även stark känning av arbetslösheten. Och man kunde under sådana förhållanden fråga sig huru fackföreningarne se immigrationen. Svaret gav man på fackföreningsexpeditionerna. Fackföreningarna önskade alls ingen immigration av yrkesarbetare. Man visade mig i Winnipeg ett cirkulär som utsänts till Europa i februari månad i år där man varnat för immigration till Canada. I Canada råder stor arbetslöshet hette det i cirkuläret. Arbetslöshetsförsäkring existerar icke. Det erinrades även om det kända förhållandet att Canada, trots att det är ett immigrationsland har en rätt omfattande emigration.

Principiellt var dock ingen motståndare till immigrationen. Så långt jag kunde finna delade fackföreningsfolket den allmänna uppfattningen i Canada att immigration är nödvändig för landet, men man ville naturligtvis icke ha konkurrens om arbetstillfällena i det egna yrket. När man hört detta förvånar man sig icke heller att få veta att i Canada — det är hela tiden fråga om västern — icke existerar någon organisation bland icke yrkeslärda eller grovarbetare. En grovarbetares lön bestämmes efter tillgången och efterfrågan på arbetskraft. Man hade heller intet att invända mot att arbetare från andra länder sökte sig till skog eller på farm i Canada, men man önskade upplysa Europas arbetare om att arbetslöshet var en ständigt återkommande företeelse på vintern och man ville vidare gentemot de canadensiska myndigheternas arbete för ökad immigration bibringa utländska arbetare den upplysningen att det ingalunda var så riklig tillgång på goda arbetstillfällen som man av denna agitation möjligen kunde förmoda.

Arbetslöshetsproblemet är med ett ord skiftande i Canada. Under en tid av året, skörde- och trösknings-tiden, är det omöjligt att erhålla tillräckligt antal arbetare. Under sommaren existerar normalt ingen arbetslöshet. På vintern bli i första hand byggnadsarbetare och utearbetare arbetslösa samt de arbetare som tillfälligt tagit arbete på farm. Skogsarbete finnes att tillgå, men här sker ett naturligt urval så att de som äro vana och duktiga arbetare ha lätt att erhålla sådant under det andra kunna få gå utan. I denna konkurrens ha svenskarna utan vidare företrädesrätt till arbete.

Skogs- och farmarbete är dock icke det enda som erbjudes nykomlingen i Canada. Gruvindustrin sysselsätter många arbetare och i de stora gruvdistrikten finner man många skandinaviska immigranter främst finnar. I det stora gruvdistriktet i Ontario, där man bland annat finner världens största produktion av nickel funnos innan i tusental. I den största staden i distriktet Sudbury dominerade nästan det finska inslaget. Enligt de upplysningar jag erhöll på finnarnas central i Sudburry ansågo åtminstone finnarna lönerna i gruvindustrin rätt goda. De höllo sig i allmänhet till fyra och fyra och en halv dollar om dagen, men vid ackordsarbete kunde högre förtjänster åstadkommas.

Canada har även en starkt utvecklad fiskeriindustri som sysselsätter många arbetare. I de stora sjöarna finns rikligt med fisk och många fiskebolag ha bildats för att exploatera sjöarnas rikedomar. Arbetet här är naturligtvis besvärligt och på vintern kallt och obehagligt. Under tiden jag vistades i Winnipeg bjödos arbetare som gingo till fiskerierna 60 dollars i månaden samt mat och logi.

En storstilad tennisanläggning planeras å Östermalms idrottsplan i Stockholm. Redan äro 200,0000 kr. tecknade för anläggningen.

Barnens spalt.

På isen.

En låg frusen och jämn, och fast isen efter senaste töväderet inte lika fast och blank som förut, så kunde man ännu åka på den. En dag, då de gingo från skolan, kommo Sven i Sörgården och Bängt i Mellangården överens om att på eftermiddagen gå ner med sina skridskor.

Johan i Norrgården var också därnere och åkte, då de kommo. Men han åkte snart uppåt ån, åt kvarnhållet.

Sven och Bängt började efter en stund leka tagfatt. Sven jagade Bängt och denne åkte undan med stor fart.

Akta dig, skrek plötsligt Sven. Han märkte, att Bängt åkte i väg bort åt klappbryggan till. Där var strömt så att isen var tunn åt det hållet, och närmast klappbryggan gick det alltid öppet. Det visste alla barnen i byn, och de brukade undvika att åka ditåt. Bängt visste det ju ock, men denna gången kom han med så stor fart att han redan var inne på det farliga området.

Kratsch — där brast isen. Och Bängt låg nere i en vak. Han gav till ett nödrop.

Ja, jag kommer, skrek Sven. Han kom farande. Så stannade han och lade sig ned på magen. Det visste han, att man skulle göra, när isen var osäker. Han kröp framåt, tills han nått vaken. Så sträckte han ut ena handen. Bängt grep tag i den. Och Sven försökte draga upp honom. Men åter brast isen. Och nu kom också Sven ner i vattnet.

Bängt gav åter till ett skrik och höll hårt fast i Svens ena hand.

— Släpp min hand, och tag mig i stället i axeln — sade Sven — så ska vi nog komma opp.

Bängt lydde. Och då nu Sven hade båda händerna fria, försökte han arbeta sig upp. Men isen brast gång på gång under dem.

Hans händer började stelna av kylan. Han visste, att om han höll på en stund till, så skulle de nå in till fastare is. Om man bara nu kunde hålla ut så länge.

Men se, där kom Johan farande uppifrån ån. Han hade väl hört Bängts rop. Då han kom ett stycke från vaken, lade han sig ned och hasade sig framåt.

— Släpp Sven, snälla Bängt! — ropade han. — Tag i stället fatt i iskanten. Jag kan inte få upp er båda på en gång.

Bängt gjorde, som han blev tillsagd. Och Johan grep tag i Svens ena hand och lyckades draga upp honom.

Men i samma ögonblick som Sven kommit upp, släppte Bängt taget. Hans fingrar hade alldeles stelnat av kylan, och han själv hade förlorat medvetandet. Han sjönk utan att giva ett ljud ifrån sig.

— Spring, Sven, sade Johan, spring, och hämta ett rep och en karl, och kom till klappbryggan! Spring genast!

Sven sprang. I nästa ögonblick hörde han ett plumsande. Han vred på huvudet ett tag och såg, att Johan hoppat i.

Sven flög som en pil upp till Sörgården. Där stod Pelle i stalldörren.

— Ge mig ett rep Pelle — skrek Sven flämtande!

— Vad ska' han ha det till — frågade Pelle? Han var lite sävlig och trögtänkt av sig.

— Johan drunknar! Bängt drunknar! — Skrek Sven. — Ge mig ett rep och kom!

I detsamma fick han se en tom, som hängde på en krok just vid stalldörren. Han ryckte den till sig och sprang nedåt ån igen. Och Pelle, som nu äntligen begrep, vad det var fråga om, skyndade efter.

Då Pelle kom ner, stod Sven redan på klappbryggan och hade kastat ut ena ändan av repet till Johan, som låg nere i vaken och höll Bängt i kragen.

Johan fattade tag i repet. Sven vacklade till. Det var en tyngd, som frestade hårt på. Men i detsamma kom just Pelle fram och högg tag i repet, han med. Och så började de hala. De fingo Johan och hans börda in till kanten av klappbryggan. Och med förenade krafter lyckades därpå Pelle och Sven draga upp båda gossarna.

Men Bängts ögon voro slutna, och han såg ut, alldeles som om han vore död.

I detta ögonblick kom mor Anna skyndande. Hon hade sett Sven och Pelle springa av alla krafter i väg åt S. till, och hon hade anat oråd.

Hon fick i en blink veta, nur allt gått till.

— Du är en duktig pojke, du Johan, sade hon gillande. — Men spring nu strax hem till dig, och klä av dig och lägg dig till sänga! Och bed mor Johanna ge dig något varmt att dricka! Annars blir du sjuk.

— A, det är inte så farligt — tyckte Johan. Men som han skakade av köld, lydde han dock rådet och begav sig hemåt.

— Och du Sven — fortsatte mor Anna — springa du också hem, och lägg dig! Jag kommer snart och tittar till dig. Nu ska vi först bära hem Bängt, Pelle och jag.

Sven hade knappt kommit hem, kjätt av sig, fått en torr skjorta på och krupit ner i bädden, förrän mor Anna och Pelle kommo efter, bärande Bängt.

— Jag tyckte det var bäst att bära hit honom — sade mor Anna — eftersom det var närmast hit. Det är ju bäst att ta ihop med honom genast.

Mor Anna had lärt sig, hur man kulle bära sig åt med folk, som legat i vattnet och blivit medvetslösa. Sedan Bängt blivit avklädd, rullades han och gneds. Och så gjorde man rörelser med hans armar för att få luft i lungorna.

Efter en stund märktes det, huru livet återvände. Han började andas svagt. Mor Anna öppnade hans munn och hällde ned litet varm mjölk.

Då man var fullt säker på, att Bängt var utom all fara, begav sig mor Anna till Mellangården för att underrätta Bängts föräldrar och säga dem, att de kunde komma och hämta in pojke påföljande dag. För i natt var det nog bäst, att han förblev, där han var.

Några dagar därefter kom kyrkoherden gående till skolan. Det var i trukostlovet, och barnen lekte i spridda flockar ute i backarna. Läraren, han som brukade spela orgeln i kyrkan om söndagarna, gick av och in på gården. Han kom emot kyrkoherden och hälsade.

— Ja, i dag kommer jag inte för att höra på någon lektion — sade kyrkoherden. Jag vill bara tacka Johan och Sven.

Läraren ropade på de båda gossarna.

— Kyrkoherden vill hälsa på eder — sade han.

Kyrkoherden skakade hand med Johan.

— Du har visat dig både modig och rädd — sade han. — Du har visat dig vara en pojke med hjärta på rätta stället. Jag hoppas, att du alltid skall förbliva sådan. Då blir du till heder för hela socknen. Tack ska' du ha' Johan!

Så vände sig kyrkoherden till Sven.

— Du har också visat dig både dukdig och klok — sade han. — Du gjorde vad du kunde, och du förstod också du, att en pojke med hjärta i bröstet inte överger en kamrat i nöden, utan gör allt, vad han kan, för att hjälpa honom. Tack skall du ha Sven.

— Och nu, barn — fortfor kyrkoherden, vändande sig till hela flocken av skolbarn, som alla samlat sig omkring honom — nu föreslår jag, att vi hurrar för Johan i Norrgården och Sven i Sörgården.

Och man hurrade av alla krafter.

Johan och Sven stodo och sågo helt förlägna ut. Men nog var det ju roligt, förstås, i alla fall.

ELDSVÅDOR.

Konserthuset i Göteborg nedbrann till grunden förra fredagen.

Barnens hem Alderdomshem på Laxå nedbrann i fördags förra vecka.

NORDPOLSFÖRD.

Doktor Malmgren har erbjudits det tag i Nobiles nya nordpolsfärd, som startar från Leningrad i april. Det nitivt avtal har ännu icke träffats.

STREJK.

Strejk har utbrutit vid Gamlestadens textilfabriker i Göteborg. Orsaken var, att fackföreningsordföranden avskedats. Strejken berör 1,400 man.

FÖR ÖVRE NORRLAND.

Röda Korset har beslutat inköpa ett svensk-byggt aeroplan, junkermodell, speciellt ämnat för sjuktransporter i övre Norrland för en kostnad av 80,000 kronor.

AMERIKA-BREV VITTJADE.

I postkontoret i Malmö har man upptäckt, att ett par tusen brev från Amerika vittjats på pengar. Allt tyder på att överkan begåtts i postkontoret i Chicago.

TILL SVENSKA KYRKAN.

Luleå domkapitel har tillstyrkt dr S. G. Ohmans i New York ansökan om inträde i svenska kyrkan med tjänstgöring i Luleå stift samt föreslår rätt för honom att tillgodoräkna sig 23 tjänsteår.

Stoppa förkylningen

STOPPA förkylningen innan den gör sig på bröstet. Peps, halsmedicinen i handig tablettform, vill skydda er från förkylning och bronchitis och snabbt taga bort vilken hosta eller förkylning som helst. Peps bortagar alla fientliga baciller.

Peps

En bevingad medicin i tablettform, förseglad i silverromslag. Säkrare och mera effektiv än apoteksblandningar.

Kostar nu för 35 tabletter 25c.

FORSKINGRING.

Marintintendent Berg i Stockholm har åtalats för krigsrätt för forskning av uppfunnoda medel. Bristen av omkring 10,000 kr.

Skogsfaktor Åslund har häktats för förskäring av 75,000 kr. från Sundsvalls Cellulosabolag.

ALDERSPROBLEM.

"Hur gamla äro vi", sade mäster Anders, "min son, min brorson och jag själv? Min son och jag vi äro tillsammans 100 år, min son och min brorson tillsammans 55 år." Ja, räkna ut det den som kan.

FARM TILL SALU!

Farm, 164 acres, varav omkring 30 acres odlad jord, av vilka ca. 20 acres äro besådda med Alsike-klöver No. 1, är till salu genom en händelse till utomordentligt billigt pris. Hus, liten "stable" och gott vatten. Inhägnad betesmark.

Farmen är belägen i Eagle River, Ont., 3 mil god väg från järnvägsstation, Svenskt "settlement", Svensk kyrka. Goda jaktmarker, fina blåbärsområden, arbetsmöjligheter.

Man beräknar $300 inkomst pr. acre på kloverfrö. Genom en tillfällighet allt till salu för endast $700.

Svar till
Box 324, KENORA, ONT.

HELGE ANDERSON
MAIL ORDER

Grammofoner, Skivor, Järnvaror, Skan ina i grammofonskivor av alla kända spelare.
Radioapparater. — Svenska Statens Premieobligationer.
Sänd för Prislistor.
WINNIPEG, MAN.

Skandinaver Önskas

Det finns fortfarande runt om många skandinaviska settlers i Canadas bästa "mixed farming" distrikt, Enderton Co., C. P. R. och Hudson Bay-land. 8 till 35 års avbetalningsvillkor. $200 till $400 vid köpet. Upparbetade farmar till olika priser. Staden har mejeri, kvarn, högskola, hospital m. m. Största skandinaviska settlement i Canada.

LEONARD WREEDE
Box 51, Wadena, Sask.

FARM TILL SALU!

160 acres: 50 acres färdiga för sådd till våren.

Fördelaktiga villkor, stort skandinaviskt distrikt.

Svar till

MARTIN OLSON,
CANWOOD, Sask.